

Reģionu komitejas atzinums “Topošā kopējā Eiropas Patvēruma sistēma”

(2008/C 172/05)

REĢIONU KOMITEJA

- uzsver, ka vietējās un reģionālās pašvaldības būs pirmās, kas piemēros Kopienas tiesību aktus par Eiropas kopējo patvēruma sistēmu, un ka vietējo un reģionālo pašvaldību darbu atvieglotu kopīga patvēruma piešķiršanas procedūra, kas paredz katras dalībvalsts solidaritāti un atbildīgu līdzdalību;
- iesaka vajadzības gadījumā valstu līmenī izveidot centrālo, reģionālo un vietējo iestāžu rīcības saskaņošanas mehānismu, lai nodrošinātu integrētu un vairāklīmeņu pārvaldību;
- iesaka pieņemt Eiropas regulu par šādiem aspektiem: piešķirtās aizsardzības savstarpēja atzišana, aizsardzības pienākuma nodošanas un vienota statusa procedūras bēgļiem un alternatīvās aizsardzības saņēmējiem;
- uzskata, ka Direktīvas Nr. 2003/109/EK noteikumu attiecināšana uz starptautiski aizsargātām personām ir būtisks pasākums, lai novērstu jebkuru iespējamo diskriminācijas risku, un instruments, kas papildina Kopienas līmeņa saskaņošanu patvēruma jautājumā;
- iesaka izstrādāt vienotas pamatnostādnes, lai sadarbībā ar vietējām pašvaldībām veiktu pasākumus, kas atvieglo patvēruma meklētāju un bēgļu piekļuvi sociālajiem un veselības aprūpes pakalpojumiem un mājoklim, un paredzēt programmas viņu līdzdalībai vietējo kopienu dzīvē; paredzēt precīzus un konkrētus noteikumus par diplomu atzīšanu, profesionālo pārkvalificēšanos un kvalifikācijas apliecināšanu; paredzēt saimnieciskos resursus bēgļu darba sekmēšanai un/vai viņu vadības spēju attīstīšanai;
- lai bēgļu integrācija būtu veiksmīga, uzskata, ka ir būtiski, lai bēgļi sajustu, ka viņi piedalās attiecīgā rajona, pilsētas, valsts un Eiropas Savienības dzīvē. Konkrēta, simboliska un spēcīga nozīme ir bēgļu līdzdalībai vietējās politikajās norisēs, sākot ar balsošanas tiesībām un tiesībām būt ievēlētām vietējās vēlēšanās;
- iesaka plānot finansējumu un paredzēt piedāvājumu konkursus, lai nostiprinātu valstu un vietējā līmeņa dalībnieku kompetenci, īpašu uzmanību pievēršot psiholoģiskajam un sociālajam aspektam, neaizsargātības situāciju risināšanai un pārvaldībai.

Ziņotājs: Savino Antonio SANTARELLA kgs (IT/UEN-AE), Kandelas mērs

Atsauces dokumenti

Zaļā grāmata par topošo kopējo Eiropas patvēruma sistēmu

COM(2007) 301 galīgā redakcija

Priekšlikums Padomes direktīvai, ar ko groza Direktīvu 2003/109/EK, iekļaujot tās darbības jomā starptautiski aizsargātas personas

COM(2007) 298 galīgā redakcija

Ieteikumi politikas jomā

REĢIONU KOMITEJA

Vietējo un reģionālo pašvaldību nozīme

1. uzsver, ka vietējās un reģionālās pašvaldības būs pirmās, kas piemēros Kopienas tiesību aktus par Eiropas kopējo patvēruma sistēmu. Katru dienu šo pašvaldību teritorijā ierodas jauktas migrantu plūsmas, kurās ir arī patvēruma meklētāji, un pašvaldībām bieži vien ir jānodrošina medicīniskā un psiholoģiskā palīdzība personām, kas ir bijuši fiziskas vai morālas vardarbības upuri, ieskaitot spīdzināšanu. Lai pašvaldībām būtu šīs problēmas risināšanai nepieciešamās struktūras un kompetence, minētie pakalpojumi, kurus vietējās un reģionālās pašvaldības un to aģentūras parastos apstākļos nenodrošina, ir ievērojami jāatbalsta;

2. uzsver, ka vietējo un reģionālo pašvaldību darbu atvieglotu kopīga patvēruma piešķiršanas procedūra, kas paredz katras dalībvalsts solidarū un atbildīgu līdzdalību. Pašlaik vietējām un reģionālajām pašvaldībām dažās valstīs jāuzņemas nesamērīgi liela atbildība, un viens no tā iemesliem ir kopīgas patvēruma piešķiršanas sistēmas trūkums;

3. norāda, ka uzņemšanas un integrācijas projektu, kā arī stabilas darbavietas trūkuma gadījumā arī personas, kam piešķirts patvēruma meklētāja statuss, var kļūt par ekspluatācijas un noziedzības upuriem, kas savukārt var negatīvi ietekmēt drošību un sociālo kohēziju. Iespēja strādāt atalgotu darbu patvēruma piešķiršanas procedūras laikā varētu mazināt šo personu risku kļūt par ekspluatācijas upuriem un gatavību iesaistīties noziedzīgās darbībās;

4. iesaka katrā dalībvalstī izveidot vietējo pašvaldību tīklu, kas veiktu sociālās kohēzijas pasākumus ar mērķi apzināti iesaistīt bēgļus attiecīgo pašvaldību atbalstīto vietējā līmeņa projektu īstenošanā. Dalībvalstīs, kurās šāds pakalpojumu tīkls jau ir izmēģināts, teritoriālo komisiju darba rezultātā ir samazināti patvēruma pieprasījumu izskatīšanas termiņi un uzlaboti patvēruma meklētāju dzīves apstākļi, līdz ar to sekmējot viņu integrāciju vietējās kopienās. Turklāt tas daudzkārt ir pozitīvi atsaucies uz drošību un dzīves kvalitāti;

5. tādēļ iesaka savstarpēji papildināt dažādus Kopienas, valstu, reģionālos un vietējos resursus un atbilstīgi finansēt šos pakalpojumu tīklus katrā dalībvalstī, lai sekmētu patvēruma meklētāju un bēgļu integrāciju;

6. iesaka vajadzības gadījumā valstu līmenī izveidot centrālo, reģionālo un vietējo iestāžu rīcības saskaņošanas mehānismu, lai nodrošinātu integrētu un vairāklīmeņu pārvaldību;

7. iesaka, lai līdzdalība pakalpojumu tīklā būtu brīvprātīga, tāpat iesaka veidot partnerības, lai lēmumus pieņemtu un atbildību uzņemtos dažādi vietējā līmeņa iestāžu, publiskā un privātā sektora dalībnieki. Šāda pieeja ļaus plānot uzņemšanas un integrācijas pasākumus, palielinot esošo potenciālu. Šādas partnerības var sekmēt zināšanu paplašināšanu un līdz ar to arī apzinātu to ieinteresēto līdzdalību, kas agrāk nebija iesaistīti patvēruma jautājumu risināšanā vai arī neuzdrīkstējās uzņemties atbildību šajā jomā;

8. apstiprina, ka šāda pieeja ļaus iestādēm, uzņēmumiem, arodbiedrībām, terciārās nozares apvienībām, profesionālās izglītības iestādēm, augstskolām un, protams, vietējām un reģionālajām pašvaldībām atrast savu vietu sistēmā, nodrošinot migrācijas jautājumu pārredzamību visai sabiedrībai kopumā un ikviena dalībnieka ieguldījumu, tādējādi sekmējot iespējamās spriedzes mazināšanos vai novēršanu.

Juridiskie līdzekļi

Patvēruma pieteikumu izskatīšana

9. uzskata, ka saistībā ar starptautiskās aizsardzības piešķiršanas noteikumu piemērošanu Eiropas Savienība saskaras ar divām atšķirīgām prasībām, kuras nedrīkst pretstatīt vienu otrai, proti:

— patvēruma meklētāju efektīva aizsardzība;

— ES ārējo robežu kontrole;

10. ierosina identifikācijas un uzņemšanas ES teritorijā procedūru, kā arī patvēruma piešķiršanas procedūras pieejamības kārtību saskaņot ES līmenī;

11. Komiteja prasa izstrādāt un izmēģināt kopīgas migrantu identifikācijas procedūras, kuras piemēro, ievērojot noteiktus termiņus, papildināt tās ar konkrētiem un efektīviem pasākumiem un nodrošināt, lai tiktu ievērotas cilvēka pamattiesību un personas cieņa;

12. uzskata par būtisku saistībā ar starptautiskās aizsardzības pieteikumu izskatīšanas procedūrām noteikt kopīgus instrumentus, kas nodrošinātu saskaņotu izvērtēšanu dažādās dalībvalstīs un ļautu piemērot Eiropas direktīvās (jo īpaši Direktīvā 2005/85/EK) paredzētos noteikumus;

13. ierosina regulāri rīkot apmācības, tālākizglītības un kontroles pasākumus, kā arī par starptautiskās aizsardzības pieteikumu izskatīšanu atbildīgo iestāžu tikšanās, pieredzes apmaiņu un dialogus;

14. iesaka izstrādāt robežsardzes vai robežpolicijas dienestiem paredzētu Eiropas līmeņa apmācības un tālākizglītības programmu;

15. iesaka paredzēt un veicināt atbalsta un orientācijas dienestu izveidi vietās, kur ārvalstnieki, kas vēlas lūgt starptautisko aizsardzību, šķērso gaisa, jūras un sauszemes robežas vai ierodas valsts teritorijā;

Patvēruma meklētāju uzņemšanas nosacījumi

16. uzskata, ka saistībā ar patvēruma meklētāju aizturēšanu, ir atkārtoti jāuzsver, ka personas, kas lūdz starptautisko aizsardzību, nedrīkst aizturēt tikai tādēļ, lai izskatītu viņu prasību. Vajadzības gadījumā brīvu pārvietošanos var ierobežot uz identifikācijas procedūru laiku un šīs procedūras turpmāk jāsaskaņo;

17. prasa, lai Eiropas Savienība izstrādātu hartu, kurā būtu noteikts tādu personu, kas lūdz starptautisko aizsardzību un kuru brīva pārvietošanās ir ierobežota, statuss;

18. uzskata, ka tālāka pārvietošanās Eiropas Savienības robežās notiek galvenokārt tādēļ, ka dalībvalstīm ir atšķirīgi tautsaimnieciskie apstākļi un atšķirīga nostāja patvēruma prasītāju jautājumā;

19. tādēļ uzskata, ka jāizstrādā pētījums, kurā apkopota visu dalībvalstu pēdējo gadu pieredze, galvenokārt profesionālās un sociālās integrācijas un mājokļa jomā;

20. piedāvā izstrādāt šim atzinumam pielikumu, iekļaujot tajā sadarbībā ar Eiropas vietējam un reģionālajam pašvaldībām minētajās jomās īstenoto praksi;

21. iesaka vietējo un reģionālo pašvaldību veiktajos pasākumos pāriet no "materiālā atbalsta" koncepcijas uz "integrēta atbalsta" koncepciju (kas ietver personai sniegtos atbalsta un orientācijas pakalpojumus, kā arī sociālās un saimnieciskās iekļaušanas pasākumus);

Aizsardzības piešķiršana

22. norāda, ka starptautiskās aizsardzības jēdziens joprojām ir cieši saistīts ar Ženēvas Konvencijas 1.pantā izklāstīto termina "bēglis" precīzu definīciju, kaut gan kopš 1951. gada starptautiskā situācija ir būtiski mainījusies — un līdz ar to arī personu, kas meklē aizsardzību, profils; pieaug to personu skaits, kas bēg nevis no individuālas vajāšanas, bet gan no vispārējas vardarbības un bruņotiem konfliktiem, turklāt par aizvien svarīgākiem iemesliem kļūst arī vides un dzīves apstākļi;

23. minētā sakarā secina, ka Direktīvas Nr. 2004/83/EK noteikumi, ar ko nosaka un saskaņo alternatīvās aizsardzības piešķiršanu personām, kas neatbilst Ženēvas Konvencijas noteiktajam bēgļu statusam, ir atbalstāmi. Šāda veida aizsardzība ir jāuzskata nevis par pakārtotu, zemāka līmeņa vai otršķirīgu, bet gan par aizsardzību, kas papildina bēgļu statusu;

24. atzinīgi vērtē Eiropas Komisijas centienus noteikt, kādos gadījumos tiek piešķirta alternatīvā aizsardzība, tādējādi papildinot un paplašinot Ženēvas Konvencijas noteikumus;

25. uzsver, ka Kopienas noteikumos paredzēta divu veidu starptautiskā aizsardzība (bēgļa statuss un alternatīvā aizsardzība), paplašinot to personu loku, kurām ir tiesības uz aizsardzību;

26. īpaši uzsver, ka gadījumā, ja kāda dalībvalsts ir piešķirusi viena vai otra veida starptautisko aizsardzību, tā jāatzīst arī pārējām Eiropas Savienības dalībvalstīm;

27. lai nodrošinātu brīvu pārvietošanos (tostarp tieši kontrolētu un uzraudzītu pārvietošanos) Eiropas Savienības robežās, iesaka paredzēt atbildības nodošanas iespēju starp dalībvalstīm gadījumā, ja starptautiski aizsargātā persona pārceļas uz pastāvīgu dzīvi citā dalībvalstī;

28. uzskata, ka Eiropas Savienībai ir jāizstrādā normatīvie un rīcības instrumenti, kas ļauj iejaukties gadījumos, kad izraidīšana no Kopienas teritorijas nav iespējama;

Transversāli jautājumi

Atbilstīga reaģēšana uz neaizsargātības situācijām

29. uzskata, ka, izņemot dažas personu kategorijas (nepilngadīgie bez pavadības, sievietes, kas pavada bēgli vai viņam seko vai pašas ir bēgles, personas ar fizisku vai garīgu invaliditāti), uz kurām attiecināmi īpaši uzņemšanas un aizsardzības noteikumi un kuru īpašā situācija jāņem vērā izskatīšanas un lēmumu pieņemšanas procesā (piemēram, tiesību uz privāto un ģimenes dzīvi ievērošana vai ģimenes apvienošana), neaizsargātību nosaka, katrā atsevišķā gadījumā ņemot vērā konkrētos apstākļus un personas individuālo pieredzi;

30. norāda uz apstākli, ka atbalsta un rehabilitācijas pasākumi, jo īpaši attiecībā uz spīdzināšanas upuriem, var izrādīties neatbilstīgi gadījumos, kad:

- tos nepapildina konkrēta rīcība, lai nodrošinātu uzņemšanu, aizsardzību un sociālo un ekonomisko integrāciju;
- tos īsteno tikai un vienīgi specializētās struktūras, nesadarbojoties ne ar valstu un vietējiem sociālajiem dienestiem, ne ar citām programmām un dienestiem, kas paredzēti patvēruma meklētājiem un bēgļiem;

31. tādēļ iesaka kopējās patvēruma sistēmas izveides ietvaros paredzēt plašas un izvērstas debates, lai noskaidrotu kopīgus standartus dažādu neaizsargātības gadījumu noteikšanai;

32. ierosina Eiropas Savienības turpmākajos instrumentos kā atbalstu patvēruma sistēmā iesaistītajiem dalībniekiem iekļaut konkrētas nostādnes un rādītājus (pamatnostādnes, rokasgrāmatas, apmācības programmas u.c.), tādējādi atvieglojot neaizsargātības situāciju identificēšanu un to pārvaldību;

33. uzskata, ka vietējā līmeņa sociālo dienestu kompetenču paplašināšanai ir būtiska nozīme, lai nodrošinātu katra atsevišķa neaizsargātības gadījuma izskatīšanu un vērā ņemšanu; tādēļ aicina Eiropas Savienību rīkoties piešķirot līdzekļus, lai atbalstītu specifiskas spēju palielināšanas programmas, vai arī sekmējot apmācības un tālākizglītības programmu īstenošanu dalībvalstīs;

Integrācija

34. uzsver, ka integrācija ir process, kura galvenais mērķis ir panākt patvēruma meklētāju patiesu autonomiju. Integrācija vienlaicīgi noris vairākos paralēlos līmeņos (darbs, sabiedrība mājoklis) un vairākos posmos (zināšanas par attiecīgo teritoriju, pakalpojumu pieejamība, līdzdalība);

35. uzskata, ka, ņemot vērā otrās paaudzes migrantu iespējamo negatīvo pieredzi dažādās Eiropas daļās saistībā ar integrācijas rīcībpolitikām, ir būtiski, lai bēgļi netiktu pastāvīgi uzskatīti par "ārvalstniekiem" vai "viesiem" un, ka, pamatojoties uz principu par cieņu pret uzņēmējvalsts vērtībām, šo vērtību un spēkā esošo aktu ievērošanu, neparedz pārraut saikni ar izcelsmes valsts kultūru;

36. lai bēgļu integrācija būtu veiksmīga, uzskata, ka ir būtiski, lai bēgļi sajustu, ka viņi piedalās attiecīgā rajona, pilsētas, valsts un Eiropas Savienības dzīvē. Konkrēta, simboliska un spēcīga nozīme ir bēgļu līdzdalībai vietējās politikajās norisēs, sākot ar balsošanas tiesībām un tiesībām būt ievēlētam vietējās vēlēšanās;

37. uzskata, ka piederības sajūtas veidošana sākas jau skolā un skolēnu un studentu bēgļu uzņemšanas un integrācijas programmas var sistemātiski attīstīt visās dalībvalstu skolu un augstskolu sistēmās;

38. iesaka

— izstrādāt vienotas pamatnostādnes, lai sadarbībā ar vietējām pašvaldībām veiktu pasākumus, kas atvieglo patvēruma meklētāju un bēgļu piekļuvi sociālajiem un veselības aprūpes pakalpojumiem un mājoklim, un paredzēt programmas viņu līdzdalībai vietējo kopienu dzīvē,

— paredzēt precīzus un konkrētus noteikumus par diplomu atzīšanu, profesionālo pārkvalificēšanos un kvalifikācijas apliecināšanu,

— paredzēt saimnieciskos resursus bēgļu darba sekmēšanai un/vai viņu vadības spēju attīstīšanai, tostarp sekmējot sadarbību ar ražošanas uzņēmumiem, kas jau darbojas attiecīgajā teritorijā.

Īstenošana — papildu pasākumi

39. ierosina reģlamentēt kopīgās procedūras trešo valstu valstspiederīgo, kas lūdz starptautisko aizsardzību, identificēšanai;

40. ierosina izstrādāt strukturētas apmācības un tālākizglītības programmas, kas paredzētas robežsardzes un policijas dienestiem, NVO, iestādēm, kuras atbildīgas par patvēruma pieteikumu izskatīšanu, vietējiem veselības aprūpes un sociālajiem dienestiem, vietējās pārvaldes iestādēm un valsts līmeņa iestāžu vadītājiem;

41. iesaka rīkot tikšanās un apmaiņu, piemēram, Eiropas līmeņa "plenāro" konferenci un reģionālas konferences par patvēruma jautājumiem, kā arī uzsākt *Erasmus* programmai līdzīgu patvēruma jomā iesaistīto darbinieku apmaiņas programmu;

42. ierosina ciešāk koordinēt dalībvalstu sadarbību atsevišķos patvēruma piešķiršanas jautājumos;

43. iesaka pieņemt Eiropas regulu par šādiem aspektiem: piešķirtās aizsardzības savstarpēja atzīšana, aizsardzības pienākuma nodošanas un vienota statusa procedūras bēgļiem un alternatīvās aizsardzības saņēmējiem;

44. uzskata, ka ir būtiski paplašināt un attīstīt instrumentus konsultācijām ar kopējās patvēruma sistēmas izveidē iesaistītajām galvenajām pusēm un partneriem, proti, valstu iestādēm, vietējās pārvaldes iestādēm, policijas dienestiem un NVO;

45. iesaka plānot finansējumu un paredzēt piedāvājumu konkursus, lai nostiprinātu valstu un vietējā līmeņa dalībnieku kompetenci, īpašu uzmanību pievēršot psiholoģiskajam un sociālajam aspektam, neaizsargātības situāciju risināšanai un to pārvaldībai;

Solidaritāte un izdevumu sadale

Finansiālā solidaritāte

46. atzinīgi vērtē Eiropas Komisijas iesniegto Solidaritātes un migrācijas plūsmu pārvaldības vispārējo programmu 2007.–2010. gadam; šajā daudzgadu programmā, ko raksturo saskaņota pieeja migrācijas radītajām problēmām, iekļauti četri pīlāri un ar tiem saistītais finansējums; pauž īpašu gandarījumu par Eiropas Bēgļu fondu un Atgriešanās fondu laikposmam no 2008. līdz 2013. gadam, jo tie atbilst vietējo pašvaldību izvirzītajām prasībām, kas saistītas ar patvēruma meklētājiem un bēgļiem;

47. uzskata, ka procesuālo normu, uzņemšanas un integrācijas standartu, kā arī līdzdalības vietējās kopienās saskaņošanai ir izšķiroša nozīme, lai mazinātu starptautiskās aizsardzības meklētāju vai saņēmēju tālāku pārvietošanos Eiropas Savienības robežās;

48. uzsver, ka šīs saskaņošanas īstenošanai visbūtiskākais ir panākt efektīvas Eiropas patvēruma sistēmas izveidi; šāda sistēma ir galvenais līdzeklis, kas nodrošina pienākumu un kompetenču pilnīgu un visaptverošu sadali starp visām Eiropas Savienības dalībvalstīm;

49. norāda, ka šī mērķa sasniegšana prasīs ievērojamus saimnieciskos resursus, cilvēkresursus un laiku, bet ka tas ir nepieciešams, lai izveidotu tādu darbības modeli, kas ļautu atrisināt problēmas, kuras attiecas uz jauktu migrācijas plūsmu pārvaldību visā Eiropas Savienībā;

50. uzsver, ka iepriekš minēto pasākumu īstenošana un to ietekme dalībvalstīs prasa, lai daļa Eiropas patvēruma politikai piešķirto līdzekļu tiktu pārvaldīti Kopienas līmenī, bet daļa — piešķirta dalībvalstīm;

51. šajā sakarā iesaka, lai dalībvalstis, kurās patvēruma pieteikumu skaits pieaug vai ilgākā periodā saglabājas nemainīgs, kā arī pierobežas dalībvalstis saņemtu veicamajiem pasākumiem atbilstošu finansējumu. Kopējās patvēruma sistēmas ieviešana prasīs ievērojamus saimnieciskos resursus un, jo īpaši pirmo piecu gadu laikā, būs jāatkāpjas no noteikuma, ka Kopienas finansējums papildina dalībvalstu finansējumu;

52. tādēļ prasa izstrādāt pamatotu un izvērstu Eiropas finanšu plānu, kura pamatā ir finansējuma pozīcijas, kas paredzētas attiecīgās darbības finansēšanai, jo īpaši apmācības, darbinieku apmaiņas jomā, kā arī vietējo partneru līdzdalībai Eiropas konsultāciju procesā;

53. iesaka arī paredzēt atbilstošu finansējumu atbalsta sniegšanai jaunajām ES dalībvalstīm un dalībvalstīm ar mazāku pieredzi migrācijas plūsmu pārvaldībā, piešķirot tām papildu finansējumu, lai novērstu iespējamus strukturālos trūkumus valsts līmenī. Šāda veida apstākļos nav lietderīgi paredzēt pārceļšanās programmas Eiropas Savienības ietvaros;

Direktīvas nr. 2003/109/EK darbības jomas paplašināšana, iekļaujot tajā starptautiski aizsargātas personas

54. atzinīgi vērtē priekšlikumu Padomes direktīvai, ar ko groza Direktīvu Nr. 2003/109/EK, iekļaujot tās darbības jomā starptautiski aizsargātas personas (bēgļus vai alternatīvās aizsardzības saņēmējus);

55. uzskata, ka Direktīvas Nr. 2003/109/EK noteikumu attiecināšana uz starptautiski aizsargātām personām ir būtisks pasākums, lai novērstu jebkuru iespējamo diskriminācijas risku, un instruments, kas papildina Kopienas līmeņa saskaņošanu patvēruma jautājumā;

56. uzskata, ka ir būtiski, lai starptautiski aizsargātā persona varētu saņemt pastāvīgā iedzīvotāja statusu dalībvalstī, kas tai piešķirusi aizsardzību, un lai personai būtu tiesības uzturēties otrā dalībvalstī;

57. uzsver, ka kāda starptautiskās aizsardzības veida piešķiršana ir jāuzskata par neatņemamu elementu, kad jānovērtē pastāvīgā iedzīvotāja statusa iespējamās pārtraukšanas sekas;

58. tādēļ atzinīgi vērtē direktīvas priekšlikumā ierosinātos pasākumus, kuros īpaša vērība pievērsta neregulāras ierobežotības principam (kas aizliedz personas piespiedu repatriāciju uz valsti, kurā viņa dzīvība vai brīvība ir apdraudēta) un tā efektīvai piemērošanai praksē saskaņā ar Kopienas un starptautiskajiem tiesību aktiem. Tomēr plašāki ierobežojumi attiecībā uz personas izraidīšanu ir jānoraida;

59. ievērojot neregulāras ierobežotības principu, uzskata par būtisku sekot tam, lai otrās dalībvalsts iestādes būtu informētas par to, ka pastāvīgais iedzīvotājs, kas tajā lūdz uzturēšanās atļauju, jau ir starptautiski aizsargāts citā dalībvalstī. Šis nosacījums ir būtisks, lai nodrošinātu kontinuitāti gadījumā, ja starptautiskā aizsardzība ir jāpagarina;

60. uzskata, ka gadījumā, ja valstu iestādes, kuru kompetencē ir starptautiskās aizsardzības statusa piešķiršana un atcelšana, nav tās pašas iestādes, kuru kompetencē ir pastāvīgā iedzīvotāja statusa piešķiršana un atcelšana, obligāti jāņem vērā "aizsardzības nepieciešamības vēsture";

61. atzinīgi vērtē noteikumus, kuru mērķis ir nodrošināt, lai pilnīgi un visaptveroši tiktu piemēroti nosacījumi par uzturēšanās tiesību īstenošanu otrā dalībvalstī, jo īpaši attiecībā uz starptautiski aizsargātām personām, kurām ir pastāvīgā iedzīvotāja statuss;

62. iesaka panākt, lai Kopienas līmenī tiktu pieņemts saskaņots regulējums, kas ļauj bēgļiem un alternatīvās aizsardzības saņēmējiem uzturēties otrā dalībvalstī (profesionālu vai ģimenes apstākļu dēļ) un kurš jo īpaši nodrošina vienas dalībvalsts pienākuma par piešķirto starptautisko aizsardzību nodošanu citai.

Briselē, 2008. gada 9. aprīlī

Reģionu komitejas
priekšsēdētājs
Luc VAN DEN BRANDE